На нараду до столиці,
Пораненьку-рано,
Молоденька, милолиця
Прибула Оксана.

Дві коси над головою
Золотавим німбом.
Смаглі руки ланкової
Пахнуть степом,
хлібом.

На кофтині орден видко —
За врожаї зерна...
Йде вона, полтавська квітка,
Впевнено і твердо.

По Хрещатику ступає,
Як в своїй господі,
Гордо голову тримає,—
Королівна — й годі!

...Із ходи людину знати,—
Кажуть хлібороби.—
Сунуть млявою ходою,
Тягнуть ногу за ногою
Ледарі й нероби.

Хто ж працює із душею,
Пристрасно і ревно,—
Ходить рідною землею
Гордо,
твердо,
певно!